

איצרות הנבוי"ה

העלוך השבועי לאצ"ש יעבך

0013

כ"ה אדר א' התשפ"ב	שבת ויקהל
שבת מברכין (ה'ו') - שקלים	הדלקת נרות : 17:09
מולד: ליל ה', 03:51 ו-17 חלק'	כניסת השבת : 17:14
הפטרה : ויכרת יהודע	שקיעה החמה : 17:34
שנה : מעוברת שמחה	הנץ החמה : 06:20
פורים : 19 ימים	צאת השבת : 18:07
"הצילני מקליפת המן עמלק"	צ.ש לר"ת : 18:45

ליקוה"ל הל' תערובות ה' ה'.

"לאַתְּבַרְן אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת:" (שמות ל"ג)

כי כבר מבאר לעיל, שזה העסק לקרב נפשות לה' יתברך שהוא בחינת בנין היכל הקדש הוא דבר קשה וכבד מאד מחמת שיש שאסור לקרבן כלל, ואפילו אותן שצריכין לקרב צריכין לזה אש המשפט וכו', כנ"ל, על-כן צריכין לזה תפלה הרבה. וגם זה קשה לקים כראוי כי מי יודע לסדר תפלתו כראוי, בפרט על עסק גדול כזה שבו תלויים כל העולמות. על-כן עקר בנין היכל הקדש הנ"ל, הוא על-ידי הבטול של שבת, שהוא בחינת הצדיק האמת. כי בשבת השכינה שובתת ואינה מבררת ברורים ואז הוא בחינת בטול הקלפות, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל. ועין שם מה שכתוב שם, כמו כן על-ידי עגולא ורבועה הנ"ל, דהינו על-ידי אש המשפט, על-ידי-זה גם כן נתבטל הרע והקלפה וכו', עין שם. הינו כי בשבת נעשין כל התקונים ממילא על-ידי הבטול והשביתה והמנוחה ואין צריכין אז לעורר אש המשפט הנ"ל לברר ברורים. ועל-כן אסורים כל המלאכות בשבת, מחמת שאז אין ברור כידוע, שזהו טעם אסור מלאכה בשבת.

ועל-כן כללה התורה כל המלאכות שאסורין בשבת באסור הבערת אש, כמו שכתוב בפרשת זאת (שמות לה, ג): "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת", כי עקר אסור מלאכה בשבת מחמת שאז אין ברור ואין צריכין אז לעורר אש המשפט הנ"ל בשביל לדחות הקלפות, כי אז הוא שביתה ומנוחה גדולה והקלפות נדחו כבר בערב שבת בעת כניסת שבת על-ידי אש המשפט שעסקו בו הצדיקים בכל ימי החל, בבחינת (שיר השירים ה, ו) "רשפיה רשפי אש" וכו', שזהו סוד רחיצת חמין בערב שבת, כמובא במקום אחר (לקוטי מוהר"ן סימן יט). נמצא, שבשבת נעשה תקון הנפשות של בחינת היכל הקדש ממילא על-ידי המנוחה והשביתה והבטול של שבת, רק בחל צריכין לעסק בבחינת תקון הנפשות על-ידי אש המשפט שעל-ידי-זה נבנה ונתקים היכל הקדש שהוא בחינת המשכן כנ"ל. ועל-כן אי אפשר לעסק בבנין הזה כי אם על-ידי הבטול של שבת דיקא, על-כן אין מלאכת המשכן דוחה שבת, כי אדרבא, דיקא על-ידי שביתה שבת בתכלית המנוחה והבטול אל האין סוף, על-ידי-זה דיקא יכולין לעסק בחל בבנין היכל הקדש על-ידי תקון אש המשפט שהוא בחינת מלאכת המשכן וכו"ל.

קונטרס "תורה אור". ב'.

והעיקר הוא לימוד העיון שבה.

ולפי כ"ז תבין ותתבונן ברוב ועוצם חיוב והכרח הלימוד בהתורה שבנסתר שזכינו ע"י רבינו ז"ל, כי הן המה התבלין המוכרחים להיצה"ר שבעת הלימוד, שע"ז אמרו חז"ל בראתי יצה"ר בראתי תורה תבלין (מס' קידושין דף ל), והעיקר הוא לימוד העיון שבה, כמבואר בדבריו הק' בליקו"מ קמא (תורה ק"א), שזה הוא הלימוד המסוגל להנצל על ידו מהתאוות והמדות רעות, ובספר המדות אות סוד מבואר, שבעיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת הזו (שגם מזה מובן גודל מעלת זה הלימוד), וכאשר נקראים בשם סודות התורה, וכל דברי רשב"י בהזוה"ק והתקונים שנפתחו ויצאו ממקור החכמה דעתיקא סתימאה, וכן גם כל דברי הנחל הנובע משם ע"י רבינו ז"ל, שמחמת זה מבואר מדבריו הק' שגם הקובע לעצמו בכל יום שיעור הלימוד בספריו הק', לא יסתפק את עצמו בשיעור לימוד הפשוט, אבל יחלק את העתים, ויוסף לקבוע לעצמו שיעור לימוד העיון בספריו הק', עכ"ל. והנה מבואר מדבריו הק' שיעקר הסגולה להצלחת הנפש הוא בלימוד הנסתר, אלא שבלימוד הקבלה לא כל אפין שווין בזה.

הכנות לפורים : ומדכי ידע.

ליקוה"ל הל' פורים ה, הקדמה

ועל-ידי זה נולד המן. ועל-כן כשעמד המן הרשע היתה עת צרה גדולה מאד מאד, אשר כמוהו לא נהיתה, כמובא. כי היה מתגבר בכח הפגם של שאול המלך שהיה משבט בנימין מבחינת ארץ ישראל, ועל-כן היה התגברותו מאד, בבחינת מה שכתב רבנו שם על עוג שהתגברותו היה מחמת שהיה סמוך לארץ ישראל והיה מבני ביתא דאברהם, שהוא בחינת ימין, כמו כן התגבר המן מחמת הפגם של שאול שהיה בחינת ארץ ישראל. ובפרט שהיה מזרע עמלק שהוא כלליות הרע עין. ועל-כן התגבר בעין רעה מאד על מדכי ועל כל ישראל עד שרצה להעבירם לגמרי, חס ושלום. ועל-כן רצה לבטל כח השקלים של ישראל, כמו שכתוב, "ועשרת אלפים ככר כסף אשקל". כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה. והשם יתברך אמר, רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך. כי השקלים היו כדי שלא תשלט בהם עין הרע על המנין כמו שפרש רש"י. והוא רצה להתגבר ברע עין. ועל-כן רצה לבטל כח השקלים, חס ושלום. כי השקלים זה בחינת צדקה, וצדקה זה בחינת טוב עין, בבחינת טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל, כי עקר הצדקה הוא להיות טוב עין לתן להעני בעין יפה בעין טוב, כמו שכתוב, "פן יהיה דבר עם לבבך בליעל ורעה עינך באחיק האביון וכו'. פתוח תפתח את ירך לו וכו'. נמצא, שצדקה היא בחינת טוב עין הפך הרע עין, וזה בחינת שקלים, שהם בחינת צדקה:

כי אז היה בסוף הגלות בבל שהיה עי"ן שנה. כנגד בחינת הרע עי"ן שהתגבר עליהם על שפגמו בארץ ישראל, כי גלות בבל על-ידי שנה היה בשביל פגם ארץ ישראל, כמו שכתוב, "אז תרצה הארץ את שבתותיה וכו'". כי עקר הכנעת הרע עין שהם כל העי"ן אמות כנ"ל, הוא על-ידי ארץ ישראל ומחמת שפגמו בארץ ישראל ולא קימו שביתת הארץ, על-כן התגבר עליהם הרע עין ונתחייבו גלות עי"ן שנה דיקא. ועל-כן רצה המן להתגבר בזמן סוף הגלות בסוף השבעים שנה בעת שהיו רחוקים מארץ ישראל להתגבר עליהם ברע עין לבלי להניחם לשוב לארץ ישראל ולבית המקדש, כי ארץ ישראל ובית המקדש הם בחינת טוב עין, כמו שכתוב, "תמיד עיני ד' אלקיך בה". ובבית המקדש כתיב, "והיה עיני ולבי שם". ועל-כן נאמר בהמן, "וכראות המן את מדכי". "וכראות דיקא", "בכל עת אשר אני רואה את מדכי". 'אני רואה דיקא, בחינת רע עין שרצה להתגבר עליו ברע עין כנ"ל.

העלוך סעון גניזה. אין לקרוא בשעת התפילה.

